

„Fantasiorama“

La aprecieri laudative te invită fiecare din premierele teatrului „Fantasio“ din Constanța, instituție pe care o putem numi fără rezerve „de rang republican“; și pentru a indulci această aparent excesivă explozie de entuziasm, voi încerca atât cât permite cuvântul, dar mai ales spațiul tipografic, să prezint în imagini cât mai sugestive spectacolul intitulat *Fantasiorama*, o revistă de H. Mălineanu, Sașa Georgescu și Aurel Manolache.

Desigur, titlul revistei, foarte sugestiv, presupune un spectacol de proporții, o „frescă“ a întâmplărilor la „zi“, o bogăție de genuri, o încărcătură de sensuri și nuanțe. Dealtfel, în istoria evenimentelor artistice de la Constanța artiștii acestei instituții au slujit cu consecvență, în permanență, cauzele generoase ale formării gustului estetic, al educației spirituale, al diversificării genului, pentru că pretutindeni, în școli, uzine, șantiere sau peste hotare, ani după ani ne-au încântat prin muzică, dans, cuvânt, în spectacole de revistă, concerte, comedii muzicale, feerii pentru copii, spectacole manifest și, în ultimul timp, prin crearea secției de balet clasic și contemporan, cu minunate spectacole de mișcare și plastică sub conducerea unui mereu tânăr maestru care este Oleg Danovski.

Revista *Fantasiorama* aduce la rampă nume cunoscut ale revistei: director artistic și conducerea muzicală compozitorul Aurel Manolache, scenografia Dan Sachelaru, coregrafia Oleg Danovski, Adina Cezar, Francisc Valkay, iată pe cei ce conduc un colectiv în care talentul se îmbină într-un mod armonios cu entuziasmul.

Referindu-ne la interpreți, pentru că, de ce să n-o recunoaștem, de cele mai multe ori, ei sînt cei care dau valoare partiturilor literare sau muzicale, acesta este de fapt punctul „forte“ al Teatrului „Fantasio“.

Jean Constantin, un nume care nu are nevoie de prezentare, nume care, de la o vreme, este nelipsit de pe genericul producțiilor noastre cinematografice, pe scenă „se dăruie“ și „dăruie“ spectatorilor clipe de neuitat, iar în cazul unor scenarii inspirate, fixează momente antologice ale genului.

Dar *Fantasiorama* are în distribuție alături de acest mare comic, alături de autenticul cupletist Gelu Manolache, și alte nume de actori: Mariana Cerconi, Fritz Braun și Victor Imoșeanu, fiecare contribuind pe măsura talentului personal la realizarea unui spectacol „fluviu“ de umor și muzică.

Și, pentru că veni vorba de muzică, Teatrul „Fantasio“ dispune de o garnitură tină de interpreți ale căror calități vocale stau sub semnul egalității cu cele actricești, în multe momente din spectacol ei etalîndu-și o largă gamă de exprimări scenice: Clara Anton, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Vali Manolache sau Trio „Do Re Mi“, sînt cei care dau culoare și nuanță partiturii muzicale.

Distribuția include, nu în ultimul rînd, o trupă de balet care creează alături de imaginile sonore, ritm, eleganță și culoare pe tot parcursul spectacolului.

O orchestră, a cărei principală calitate este omogenitatea condusă pînă la alternanță de Aurel Manolache și de Dumitru Neațu, dirijor secund, a realizat, pe parcursul celor două ore de spectacol o performanță nu numai de rezistență ci și de valoare interpretativă.

• Ștefan CARĂPANCEANU

Cronica discului

Sintem uneori poate prea concesivi în acordarea epitetelor superlative. De această dată însă merită într-un tot subliniată prezența, ținută de eveniment a unui nou disc Electrecord, care a apărut nu de mult în standurile magazinelor de specialitate. Este înregistrarea ce reprezintă, consemnează o retrospectivă, dacă nu propriu-zis de repertoriu atunci afectivă, de atașament; ea marchează într-o perspectivă evocatoare — 21 septembrie 1981, scena Ateneului Român — o altă întâlnire a pianistului chinez Li Mingqiang cu publicul nostru meloman.

Ne mai amintim oare de momentele de revelație oferite de tînărul de la Shanghai, care, în 1958, la prima ediție a Festivalului și Concursului internațional „George Enescu“ cucerea laurii primului premiu interpretînd *Suita Opus 10* de Enescu, *Toccata* de Paul Constantinescu cu o forță uluitoare de a șterge granițe, diferențe totuși în mod firesc atât de mari, de concepție estetică, de sensibilitate artistică, integrîndu-se pilduitor înțelesurilor sonore atât de familiare nouă. În 1964, două ediții mai tîrziu, tînărul Li Mingqiang reprezenta din nou Republica Populară Chineză, de astă dată ca membru în juriul concursului. În sfîrșit, în 1981, la cea de-a treia prezență a sa în cadrul Festivalului „Enescu“, Li Mingqiang a susținut în cadrul Simpozionului de muzicologie al ediției jubiliare a Festivalului dedicată Centenarului o comunicare asupra valorii de exemplu a creației enesciene pentru muzicienii chinezi contemporani, a căutat pretutindeni ecouri sufletești ale unor trăiri, experiențe personale, în timp, demonstrînd maturitatea de spirit și simțire a marelui artist și a fost înțîmpinat, înconjurat pe scenă mereu de aplauze, care ne însoțesc chiar pînă în minutele de debut ale concertului imprimat pe disc — *Concertul numărul 27 pentru pian și orchestră, în si bemol major KV 595* de Mozart. Nu este aici de fapt decît atmosfera proprie spectacolului de înaltă ținută artistică și implicit a discului ce-i poartă incizia și care poate determina — dacă ne putem astfel exprima — cea mai mare apropiere a cronicii de concert cu recenzia de disc. Este virtutea principală a înregistrării de față — dar nu singura — spontaneitatea reportajului imortalizată de fonogramă.

Semnificativă, simbolică din partea artistului interpret este și alegerea celorlalte piese, care reprezintă bisurile, suplimentele de program destinate să replice entuziasmului exprimat în aplauze: George Enescu — *Adagio din Suita nr. 1 pentru pian „în stil vechi“ în sol minor, opus 3*, Wang Jian Zhong —